

Truyện ngắn
Chủ đề: Dĩ vãng
Tác giả: Lê Phi Ô

BÍCH TRÂM

Buổi dạ tiệc Ngày Quân Lực do Liên Hội Cựu Quân Nhân tổ chức năm nay đông hơn mọi năm, không những có sự tham dự của gia đình cựu quân nhân các vùng phụ cận mà còn có đông đảo người từ các tiểu bang xa đến. Chỉ riêng cựu quân nhân của các quân binh chủng (chưa kể vợ con hoặc thân nhân) hầu hết đều mặc quân phục ước chừng 500 người, nhà hàng từ trong ra ngoài toàn là lính với lính trông hùng tráng và vô cùng đẹp mắt.

Chiếc bàn của tôi đây kín người chỉ còn một ghế trống, Tôi chào mọi người đến trước và ngồi xuống chỗ của mình. Đảo mắt một vòng để tìm người quen, chỉ một một số ít là người lạ còn hầu hết đều quen biết. Đa số những hội đoàn cựu quân nhân mỗi khi có tiệc tùng đều tổ chức tại nhà hàng này vì địa thế này dễ tìm, chỗ đậu xe rộng rãi và thức ăn lại ngon hơn các nơi khác.

Sau buổi chào cờ và phút mặc niệm, nghi thức cần thiết của mọi buổi sinh hoạt của cựu quân nhân QLVNCH và Người Việt Ty Nạn Cộng Sản, tất cả ngồi xuống theo lời mời trình trọng của ban tổ chức. Mắt tôi nhìn một vòng băng quơ bỗng nhiên bị khựng lại, hình như có ai đó đã theo dõi tôi. Nơi bàn đối diện, một gương mặt thật đẹp, đầu hơi cúi xuống. Nàng mặc trang phục thường thấy ở các mệnh phụ phu nhân, tôi không rành về cách ăn mặc của phụ nữ nên chỉ nghĩ thế khi thoáng nhìn cách ăn mặc của nàng người ta sẽ có cái nhìn thiện cảm và vị nể. Bỗng nàng ngước lên và nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt đẹp quá! Tôi có linh cảm là đôi mắt này đã nhìn tôi bao lần. Tôi cố moi trong trí xem tôi có quen ai có gương mặt và đôi mắt này không... tuyệt nhiên không. Và, nàng khẽ gật đầu chào tôi, làm tôi không khỏi bối rối và vụng về chào lại... suốt nửa buổi tiệc đầu óc tôi cứ

rồi nùi quên cả gấp thức ăn, mà nếu có gấp cũng không ăn được miếng nào. Đôi lần tôi muốn đến chỗ nàng, hỏi xem nàng là ai vì trong thâm tâm tôi nghĩ tôi và nàng có quen biết nhau có lẽ từ lâu lắm từ thời đi học hoặc ở cùng một xóm, nhưng nghĩ mãi không ra. Nếu nãy giờ nàng cố ý theo dõi sẽ thấy tôi như người bị bệnh... thần kinh, tay chun quờ quạng dư thừa không biết để đâu, miệng thì lảm bảm như người điên... tình trạng này không chừng tôi điên thật!

Tôi hớp một ngụm nước lạnh, hơi nước mát làm tôi tỉnh táo một phần nào. Nãy giờ thấy tôi không ăn uống gì cả, mấy người bạn ngồi gần gấp thức ăn cho tôi đầy đĩa nhưng tôi có ăn được miếng nào đâu?

Anh bạn ngồi kế bên ghé vào tai tôi nói nhỏ: *“Tôi qua chỗ thằng bạn ngồi nhường ghế trống lại cho anh, anh qua mời người đẹp đến ngồi kế anh đi nha”*. Tôi lí nhí cảm ơn anh bạn tốt bụng rồi lại cảm thấy xấu hổ vì vụng về làm người ta biết “tây” của mình!

Tôi hơi hốt hoảng khi thấy nàng đứng dậy gom đồ đạc cá nhân và cả áo khoác, nghĩ nàng sửa soạn ra về. Nhưng không, nàng bước qua chỗ tôi ngồi làm tôi hấp tấp đứng bật dậy, chưa kịp nói gì thì nàng hỏi nhỏ vào tai tôi:

- Xin lỗi, anh có phải là anh Lê...
- Dạ thưa... phải!

Tôi chưa biết phải xưng hô như thế nào, không thể gọi Cô được vì nàng không còn trẻ mà gọi Bà thì có vẻ thiếu thân thiện. Thấy tôi ấp úng, nàng hỏi:

- Bộ, anh không nhớ em là ai hở...? em gái của anh mà anh cũng... không nhớ sao!

Tôi chỉ biết cười trừ, nàng nói:

- Hồng Thúy đây, em là em gái anh Trần Anh Tuấn bạn cùng khóa Thủ Đức với anh, nhớ chưa.

Tôi há hốc:

- Hồng Thúy, em là Hồng Thúy đây sao?!
- Bộ, em xấu quá... anh nhìn không ra, phải không!

Tôi lúng túng:

– Ngày xưa em đẹp nhưng vì còn đi học, bây giờ thì... em trở thành một mệnh phụ phu nhân nào đó cho nên trong nhất thời anh... chưa kịp nhận ra. Cho anh xin lỗi nha em.

Hồng Thúy quyết không tha:

– Bây giờ thì đẹp hay xấu... nói mau!

Thật vụng về cho tôi, đứng trước một nhan sắc tôi như người... ngọng mặc dù trước kia tôi xem Hồng Thúy như đứa em của mình, mỗi khi đến rủ ông anh của Thúy đi chơi, khi về lúc nào tôi cũng mua quà cho em. Bây giờ trước mặt tôi là một mệnh phụ chứ không phải cô bé ngày xưa nữa. Và, đột nhiên một hình bóng khác đổ ập xuống người tôi với sức nặng ngàn cân tưởng rằng tôi không thể nào đứng vững nổi. Hồng Thúy không nói nữa, dịu tôi ngồi xuống ghế, đưa ly nước lạnh cho tôi uống và nàng lấy khăn giấy lau mồ hôi lấm tẩm từ trán tôi. Nàng biết, tôi vừa nghĩ đến một người. Đôi lần nàng định hỏi tôi về người đó nhưng chưa kịp hỏi... và nàng cũng không ngờ tôi bị “shock” dữ dội khi chợt nghĩ đến...

Hồng Thúy nói thật khẽ vào tai tôi:

– Anh còn thương Bích Trâm nhiều như vậy sao?!

Tôi khẽ gật đầu, Hồng Thúy nhìn tôi... tôi nhìn lại em, cả hai chúng tôi lặng lẽ thả hồn về quá khứ xa xăm... mà trong đó chắc chắn Hồng Thúy cũng như tôi đều nghĩ đến một người. Trong ngày sinh nhật 18 tuổi của Hồng Thúy tôi quen Bích Trâm cũng do sự sắp xếp của anh em Thúy. Rồi những ngày phép, 4 người chúng tôi thường tổ chức đi chơi chung với nhau cũng chỉ quanh quẩn ở Sài Gòn, được vài lần thì anh em Hồng Thúy tìm cách tách riêng ra để Tôi và Bích Trâm có được những giây phút riêng tư hơn.

Bích Trâm tuy con nhà giàu nhưng tánh tình hiền dịu, chưa bao giờ tỏ vẻ khoe khoang. Khi đi chơi với bạn bè nàng ăn mặc rất hòa đồng không áo quần sặc sỡ kiểu cách loại đắt tiền mặc dù trong tủ áo nàng có rất nhiều những quần áo sang trọng. Những lần đi chơi với tôi Bích Trâm thích nhất là mặc áo dài trắng, nàng hiểu ý tôi nên chỉ mặc những chiếc áo dài trắng như những chiếc áo nàng mặc thường ngày đi học. Hình ảnh một anh sinh viên SQ “Liên Trường Võ Khoa Đ” dạo phố cạnh một cô nữ sinh áo quần còn thơm mùi sách vở học trò là hình ảnh đẹp nhất trên đường phố Sài Gòn mỗi chiều cuối tuần.

Bích Trâm thường hẹn tôi nơi một quán nhỏ đường Lê Thánh Tôn rất kín đáo... đám học trò ít ai muốn tới đây. Nàng sợ không dám đến những quán kem lớn đường Lê Lợi, lo ngại nhờ gia đình biết được thì không biết phải giải thích thế nào, chỉ nghĩ đến việc ba mẹ nàng biết nàng có bạn trai cũng đủ xấu hổ ngượng chín cả người. Nghĩ đến đây đôi má

nàng nóng bừng ửng đỏ trong nắng chiều làm tôi say sưa ngắm nàng suýt đụng vào người đi đường ngược chiều mấy lần.

xXx

Hai kỳ nghỉ phép liên tiếp của tôi Bích Trâm không đến chỗ hẹn, tôi vô cùng lo lắng, không hiểu em có bệnh đau gì không?! Khi đang chờ xe buýt để trở lại quân trường, Tuấn thằng bạn thân cùng khóa và là anh của Hồng Thúy gặp tôi cho biết chuyện quen nhau giữa tôi và Bích Trâm ba mẹ của em đã biết và ra sức ngăn cản. Không biết chuyện xảy ra thế nào mà cả tuần qua Bích Trâm không đi học, tôi không quan tâm nhiều đến chuyện tình cảm giữa tôi và em mà chỉ nghĩ đến sức khỏe Bích Trâm có đau yếu gì nhiều không! Thằng Tuấn hứa với tôi là sẽ bảo Hồng Thúy đến gặp Bích Trâm để tìm hiểu như thế nào sẽ cho tôi biết.

Cả tuần lễ tiếp theo tôi như người mất hồn, những bài học chiến thuật hoặc địa hình dưới cái nắng nung người ngoài bãi tập đối với tôi không thấm vào đâu so với lửa cháy trong lòng. Cuối cùng thì tôi cũng được biết, không hẳn vì lý do ba mẹ Bích Trâm không muốn cho Bích Trâm lấy chồng lính vì sợ nếu tôi có mệnh hệ nào thì Bích Trâm sẽ trở thành goá phụ khi tuổi còn xanh, đó chỉ là cái cớ mà vì ba mẹ nàng đã hứa làm sui gia với gia đình một người bạn thân. Đây mới chính là lý do Bích Trâm cương quyết cự tuyệt, nàng đã hăm dọa bỏ học và suốt tuần qua Bích Trâm nại cớ đau yếu không đến trường.

Tôi thần thờ với những bước chân vô định trên đường phố Sài Gòn cho đến khi nhìn thấy công viên Tao Đàn, tôi bước đến một chỗ khuất ngòi xuống băng ghế đá. Không biết giờ này Bích Trâm đang làm gì, em có đau yếu gì không, phải ăn uống kẹo mất sức, khi ngủ nhớ đắp chăn cho đủ ấm nghe em! Tôi cứ ngồi như vậy nhiều tiếng đồng hồ với hàng trăm dấu hỏi trong đầu cho đến khi thành phố đã lên đèn, tôi uể oải đứng dậy đi về hướng vũ trường Kim Sơn đầu đường Trần Hưng Đạo để đón xe buýt về lại quân trường.

Cuối cùng thì tôi và Bích Trâm cũng phải chia tay, thà rằng chia tay ngay bây giờ còn hơn để tình cảm đi quá xa... tôi chỉ lo Bích Trâm, dầu sao tôi cũng là lính mà đã là lính thì phải hy sinh cho sự an nguy của người khác ngay cả sinh mạng của chính mình, quân trường đã dạy tôi như thế!

xXx

– Anh Phi... anh làm sao thế!

Cái vỗ vai và câu nói của Hồng Thúy đưa tôi về với thực tại.

– Em có biết Bích Trâm bây giờ ra sao không?

– Hôm nay em muốn gặp anh để nói về Bích Trâm. Em tìm anh cả chục năm nay kể từ ngày em qua Mỹ, em ở San Francisco tình cờ có người cho em biết, muốn gặp anh thì khi nào có tiệc hội ngộ của các Quân, Binh chủng cựu quân nhân, đến đó may ra gặp. Có người thấy anh thường tham dự và mặc quân phục. May quá, em không ngờ lại gặp được anh sau bao năm tìm kiếm.

– Cám ơn em đã cất công tìm kiếm anh, đúng là trái đất tròn phải không em!

– Mấy chục năm rồi anh nhỉ! May mà hôm nay anh mặc quân phục nếu không chưa chắc gì em nhận ra anh.

Giọng trầm buồn Hồng Phúc kể... từ ngày Bích Trâm gặp tôi lần cuối để chia tay đứng vào dịp tôi mãn khóa ở quân trường Thủ Đức.

Sau đó Bích Trâm bị bệnh nhiều tháng người ốm nhom trông rất tội nghiệp phải ở lại lớp năm đó. Bà nàng vẫn cương quyết gả nàng cho người khác, anh chàng này là con của một người bạn mà hai gia đình đã hứa sui gia với nhau khi Bích Trâm mới được sanh ra. Mẹ Bích Trâm vì quá thương nàng nên năn nỉ ông đừng bắt buộc nàng nữa nhưng ông vẫn cương quyết... cho đến khi...

Năm 1965, Huỳnh Tấn Mẫm (HTM) đang là phó chủ tịch ngoại vụ bên đại học Y Khoa, hấn ứng cử vào Ban chấp hành Tổng Hội Sinh Viên Sài Gòn và đảm trách chức vụ Phó chủ tịch nội vụ. HTM được tên Mười Chí cán bộ VC phụ trách hoạt động nội thành kết nạp vào “Đoàn thanh niên nhân dân cách mạng” cùng đồng bọn cũng là sinh viên học sinh biểu tình, rải truyền đơn, đốt xe Mỹ, chống chủ trương Quân Sự học đường của chính phủ và HTM cùng đồng bọn bị cảnh sát bắt giam trong đó có cả tên mà ba mẹ Bích Trâm định gả nàng cho hắn. Thế là ba mẹ Bích Trâm hủy hôn ước giữa nàng và nó. Nhưng chuyện đâu chỉ tới đó... Bích Trâm bỏ học và đi tu, nàng tu ở nhà, cạo trọc đầu mặc áo màu lam như các sư cô, bàn học trở nên bàn thờ Đức Quan Thế Âm, sách học thay vào đó là kinh kệ. Mẹ nàng đôi khi vào phòng đứng sau lưng nàng mắt rung lệ miệng bà khẽ nói: “Mẹ xin lỗi... con!”.

Đang nói bỗng Hồng Thúy im bật, tôi nhìn lên thấy cặp mắt Hồng Thúy đỏ hoe, nàng nói... giọng nói của nàng làm tim tôi đau nhói... rỉ máu:

– Tại anh... cũng tại anh, anh có biết không!!!

Tôi như một tên tử tội... cúi đầu chờ đọc bản án.

– Lúc đó anh đã lấy vợ rồi, tại sao anh không chờ một hai năm nữa...

Giọng Hồng Thúy trở nên uất nghẹn!

– Sau khi viết xong thả anh ra khỏi tù, về đến nhà anh cũng bị vợ bỏ... thật đáng đời anh quá!

Ước gì lúc đó tôi có khẩu súng, tôi sẽ nhét súng vào tay Hồng Thúy chĩa mũi vào tim tôi van nài... “Hãy bắn anh đi, cho anh một ân huệ đi... Bích Trâm... ơi!”.

*“Êm êm, ngoài kia nhạc đêm đông
Anh nhớ khi mận nồng...
Xin cảm ơn em một thời xuân”*

*“Giờ còn đâu mà mong, cho chút tim nghe còn ấm,
Bài tình ca mùa đông, hát mãi đôi môi lạnh căm.
Lòng thì vẫn hẹn cơn đau nguôi ngoai,
Sao nổi nhớ mỗi ngày... mỗi đây...!” (*)*

Lê Phi Ô – 1984

(*) Nhạc “Bài Tình Ca Mùa Đông”

*Nguồn: Internet eMail by **Lê Phi Ô** chuyển*

*Đăng ngày Chúa Nhật, May 9, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*